

ministrerende magter, og at disse rapporter erfaringsmæssigt fremkommer med en vis forsinkelse, således at udvalget til stadighed behandler forhold, der ligger 1 a 2 år tilbage i tiden, samtidig med, at den seneste aktuelle situation i områderne tages op i koloniudvalget.

4. udvalg besluttede at behandle dagsordenens punkt 49 vedrørende de ikke-selvstyrende områder og punkt 52 vedrørende det nævnte udvalgs eventuelle beståen under eet. Som følge af de indledningsvis skitserede forhold fik debatten om disse punkter i afgørende grad tyngdepunktet i, hvorvidt udvalget skulle fortsætte eller ej. Der rettedes en forespørgsel fra Ceylon til generalsekretæren om, i hvilken udstrækning der var „duplication and overlapping“ inden for dette udvalgs og koloniudvalgets arbejde, og den 4. december 1963 afgav en repræsentant for generalsekretæren som svar herpå en redegørelse. I denne gik generalsekretæren ret kategorisk ind for nedlæggelse af det førstnævnte udvalg og konkluderede i, at en sådan nedlæggelse i høj grad ville lette generalsekretærens målsætning om at øge sekretariatets effektivitet, undgå duplikering af arbejde og dokumentfremstilling og nedsætte FN's administrative udgifter.

Samme dag, som denne udtalelse fremkom i 4. udvalg, udtalte også Guineas FN-ambassadør, der ofte er talerør for samlede afrikanske synspunkter, sig i plenarforsamlingens generelle kolonidebat til fordel for nedlæggelse af udvalget.

Disse forhold, hvis tidsmæssige sammenfald efter manges opfattelse ikke var nogen tilfældighed, tydede på et omend ikke enstemmigt så dog overvejende afro-asiatisk ønske om en nedlæggelse af det her omhandlede udvalg.

Allerede før fremkomsten af generalsekretærens udtalelser havde man hos de administrerende magter kun kunnet spore en vis begrænset interesse for udvalgets fortsættelse, idet kun Australien og Spanien syntes reelt interesseret i at søge udvalget bevaret. Medens som nævnt flertallet af de afro-asiatiske lande ønskede udvalget nedlagt, syntes dog visse afro-asiatiske lande, herunder Pakistan, at være af en anden mening.

Pakistans repræsentant afkrævede således generalsekretæren mere eksakte oplysninger end dem, han først var fremkommet med

og på denne baggrund fremkommer fra sekretariatet yderligere en erklæring, hvori det belystes med konkrete eksempler, at der faktisk var tale om dobbeltarbejde.

Som resultatet af den her skitserede udvikling fremlagde 15 afro-asiatiske sponsorer et resolutionsforslag, i henhold til hvilket generalforsamlingen beslutter at opløse udvalget for ikke-selvstyrende områder.

Ved en afstemning den 12. december 1963 vedtog 4. udvalg dette resolutionsforslag med 53 stemmer for og ingen imod, og 28 lande afstod.

Danmark, Finland og Sverige afstod ved afstemningen. Island var fraværende, medens Norge stemte for. Plenarforsamlingen bekræftede den 16. december 1963 resolutionsforslaget med 84 stemmer for og ingen imod, medens 26 afstod. Afstemningen i plenarforsamlingen fandt ikke sted ved navneopråb, men såvidt det kunne overses, var de afstående lande hovedsagelig de samme som de, der havde afstået i 4. udvalg, og det væsentligt større antal positive stemmer skyldes større mødedeltagelse.

I rapporten fra udvalget for oplysninger om ikke-selvstyrende områder indeholdtes i annex II et helt rutinemæssigt resolutionsforslag af den art, der årligt er blevet vedtaget på basis af udvalgets rapport. Dette resolutionsforslag blev vedtaget enstemmigt uden nogen debat i såvel 4. udvalg som generalforsamlingen, henholdsvis den 12. og den 16. december 1963.

Udbredelse i ikke-selvstyrende områder af kendskab til kolonideklarationen.

(Dagsordenens punkt 50).

4. udvalg indskrænkede sig ved behandlingen af ovennævnte punkt på dagsordenen til at tage generalsekretærens rapport til efterretning.

Tilbud fra medlemsstater om studie- og uddannelsesmuligheder for befolkningen i ikke-selvstyrende områder.

(Dagsordenens punkt 51).

Ved behandlingen af ovennævnte punkt på dagsordenen, som ikke gav anledning til egentlig debat, fremlagde en række forslags-